

U s n e s e n í

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 25.5.2017 o odvolání obžalovaného [REDAKCE], nar. [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 7.2.2017 č.j. 4T 216/2016 - 168, t a k t o :

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr.ř. **z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í

Výše citovaným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem pomluvy podle § 184 odst.1 tr. zákoníku. Odsouzen byl podle § 184 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 300 denních sazeb po 200 Kč (60.000 Kč). Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře pět měsíců podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku.

Trestného jednání se dle odsuzujícího výroku napadeného rozsudku dopustil obžalovaný tím, že v 03.35 hodin dne [REDAKCE] 2015 ve [REDAKCE], okr. [REDAKCE], na linku tísňového volání č. 158 opakovaně oznámil, že hlídka Policie České republiky [REDAKCE] mu protiprávně vnikla na jeho pozemek a opakovaně uvedl, že policisté jsou pod vlivem omamných a psychotropních látek, přičemž uvedeného se dopustil v úmyslu poškodit policisty v zaměstnání a ze msty vůči policistům, kteří proti němu zakročovali, neboť jimi byl po předchozím předvedení, kterému kladl pasivní odpor, téhož dne v 01.48 hodin zajištěn a eskortován na Obvodní oddělení Policie ČR ve [REDAKCE] z důvodu neprokázání své totožnosti poté, co byl hlídkou kontrolován v souvislosti s řízením motorového vozidla s podezřením, že vozidlo řídil pod vlivem alkoholu; přičemž požití omamných a psychotropních látek bylo u policistů vyloučeno provedenými kontrolními testy a dechovými zkouškami, čímž [REDAKCE], inspektorovi Obvodního oddělení Policie ČR [REDAKCE], OEČ: [REDAKCE] a [REDAKCE], inspektorovi Obvodního oddělení Policie [REDAKCE], OEČ: [REDAKCE] způsobil újmu na jejich právech tím, že je znevážil v zaměstnání.

Proti tomuto rozsudku podal obž. [REDAKCE] včasné odvolání, odůvodněné prostřednictvím svého obhájce, zaměřené do výroku o vině i trestu. Poukazuje na nesprávné vyhodnocení provedených důkazů, když obžalovaný se nedopustil trestného činu, pokud žádal

přezkum činnosti zasahujících policistů, vyslovoval pouhé podezření, usuzoval na to, že se dopustili nezákonného jednání, jejich postup se mu jevil chaotický. Věděl o tom, že v r. 2014 byl policisté z OO PČR ve [REDAKCE] při výkonu služby opilí. Okresní soud některé důkazy hodnotil jen zčásti a zbytek nevzal v úvahu. Odvolacímu soudu navrhl zvážení provedení důkazu výsledkem policisty [REDAKCE], který by měl potvrdit, že kontroly nadřízených probíhají často a nemohou tak policisty ponížit. Několik drobných výhrad měl i k obsahu protokolu o hlavním líčení a odůvodnění rozsudku v argumentaci okresního soudu. Peněžitý trest byl obžalovanému uložen, ač okresní soud neprovedl žádné důkazy k poměrům obžalovaného a pro jeho výměru neměl dostatečné podklady. Odvolatel se dožaduje zrušení rozsudku a zproštění obžalovaného obžaloby.

Krajský soud ve smyslu ust. § 254/1 tr.ř. přezkoumal v rozsahu podaného odvolání napadený rozsudek i řízení předcházející jeho vydání a dospěl k těmto závěrům:

Posuzovaný rozsudek byl vydán po řádně provedeném důkazním řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu a veškerá obhajovací práva obžalovaného byla řádně zachována. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu umožňujícím učinit správné závěry skutkové i právní ohledně skutku, kterým byl odvolatel uznán vinným. Obžalovaný v přípravném řízení využil procesního práva nevypovídat, před soudem se hájil a tuto obhajobu prezentuje i v oprávněném prostředku, že na linku 158 a GIBS oznamoval pouze „podezření“, že policisté zasahující proti němu byli pod vlivem alkoholu nebo psychotropních látek, když se mu jejich jednání jevílo jako chaotické. Okresní soud vycházel z výpovědí svědků – zasahujících policistů [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]. [REDAKCE], jejichž výpovědi korespondují v podstatných skutečnostech navzájem, a shodně popsali jednání obžalovaného, které bylo důvodem provádění služebního zákroku. Kromě toho obžalovaného usvědčují zvukové nahrávky jeho opakovaných telefonických oznámení. Vyplývá z nich jeho eminentní zájem a klade důraz, aby proti zasahujícím policistům byly provedeny nadřízenými osobami nepochybně nepříjemné kontrolní úkony. Z telefonického rozhovoru dne [REDAKCE] 2015 s operačním důstojníkem PČR na lince 158 vyplynulo jednoznačně, že obžalovaný opakovaně s vědomím, že hovor je zaznamenáván, uvedl, že hlídka policie vnikla neoprávněně na jeho pozemek, on vozidlo neřídil a zakročující policisté jsou pod vlivem omamných a psychotropních látek. Požadoval, aby to bylo uvedeno v jeho stížnosti pro její předání nadřízeným. Následně pak v druhém telefonátu tyto údaje zopakoval a uváděl, že sleduje, zda se na OO PČR ve [REDAKCE] něco děje, snahu poškodit zasahující policisty přitvrdil sdělením, že kontaktoval GIBS. Tento postup jednoznačně svědčí o snaze způsobit konkrétním policistům, kteří proti němu prováděli oprávněně služební zákrok, problémy v zaměstnání uváděním nepravdivých údajů o jejich stavu při výkonu služby a vyvolat proti nim nepříjemné kontrolní činnosti ze strany nadřízených. Snažil se tak vyvinut se z podezření ze spáchání trestné činnosti – řízení pod vlivem alkoholu.

Soud měl k dispozici dále důkazy listinné, zejm. jde o přepisy záznamů oznámení, úřední záznamy, protokoly o dechové zkoušce, protokol k alkoholtestu a ověřovací list přístroje, výpis EKŘ [REDAKCE]. Důkazem dokumentujícím skutek jsou i kamerové záznamy, protokoly o provedení orientačních zkoušek s fotodokumentací. O důkazní hodnotě těchto listin, věcných důkazů a pravdivosti svědeckých výpovědí neměl okresní soud žádných pochybností a důvodně žalovaný skutek považoval za dostatečně prokázaný.

K dispozici měl nalézací soud i obsah souvisejícího spisu týkajícího se trestního stíhání obžalovaného pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky. *Okresní soud odkazuje*

na odůvodnění napadeného rozsudku (str.3), také na obsah odůvodnění usnesení Okresního soudu v Trutnově ve věci sp. zn. 1T 201/2015, kterým bylo rozhodnuto o postoupení věci obžalovaného [REDAKCE], žalované jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274/1 tr. zákoníku, jako přestupku podle § 30 odst.1) zák. o přestupcích Městskému úřadu ve [REDAKCE]. Okresní soud v uvedené věci dospěl po provedeném dokazování k jednoznačnému závěru, že obžalovaný [REDAKCE] v rozhodné době skutečně řídil motorové vozidlo a neuvěřil jeho obhajobě, že neřídil. Byla u něho však provedena toliko jedna dechová zkouška s výsledkem 1,30 promile alkoholu v dechu. Protože se obžalovaný odmítl podrobit dechové zkoušce opakovaně a odmítl i lékařské vyšetření, nebylo možno množství alkoholu přesně zjistit a soud rozhodl tak, že postupoval v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a jednání posoudil jako přestupek.

Krajský soud považuje toto rozhodnutí okresního soudu za velmi benevolentní, neboť nezpůsobilost k řízení motorového vozidla byla dostatečně prokázána nejen jednou dechovou zkouškou, ale mohla být podpořena i vizuálním pozorováním chování podezřelého.

Obzvláště dubiózní je pak rozhodnutí MěÚ [REDAKCE] o zastavení přestupkového řízení obžalovaného z [REDAKCE] 2017, když vyslechl svědka [REDAKCE], který obžalovaného zjevně křivou výpověď vyvinil, když se doznal, že předmětné vozidlo řídil v rozhodné době. Nevyslechl vůbec zasahující policisty obžalovaného z řízení usvědčující a nevypořádal se ani se závěry okresního soudu vyjádřenými v usnesení, kterým mu byla věc postoupena. Obě rozhodnutí jsou však pravomocná, neboť nebyla napadena jakýmkoliv opravným prostředkem.

Krajský soud shodně s rozhodnutím okresního soudu zastává závěr, že obžalovaný skutečně je tou osobou, která řídila motorové vozidlo, jak prokazuje kamerový záznam hlídkového vozu PČR.

Okresní soud provedené dokazování vyhodnotil se závěrem, že obžalovaný po svém zajištění policejní hlídkou při řízení dodávky pod vlivem alkoholu, ve snaze pomstít se jim a poškodit je tak v jejich zaměstnání oznámil je opakovaně telefonicky na policejní tísňovou linku 158 a také na telefonní linku Generální inspekce bezpečnostních sborů, dožadoval se zásahu nadřízených proti službukonajícím policistům z OO PČR ve [REDAKCE] s tvrzením, že mu bezdůvodně vnikli na soukromý pozemek a protiprávně vůči němu zakročovali, což se mu jevilo jako chování pod vlivem alkoholu nebo psychotropních látek. [REDAKCE] a [REDAKCE], inspektorům OO PČR v [REDAKCE], tak způsobil újmu na jejich právech tím, že je znevážil v zaměstnání a vystavil je provedení kontrolních testů nadřízeným, které však požití jakýchkoliv návykových látek či alkoholu vyloučily. Krajský soud považuje za správnou aplikaci právní kvalifikace jednání obžalovaného jako **přečinu pomluvy podle § 184 odst.1 tr. zákoníku**. Tato právní kvalifikace je velmi mírným posouzením závažného protiprávního jednání, když ve věci činnými orgány přípravného řízení i soudem 1. stupně byla zcela pomínuta skutečnost, že nařčení policisté plnili ve vztahu k obžalovanému v rozhodné době své povinnosti vyplývající z jejich povolání a funkce, obžalovaný je lživě obvinil z trestného činu a mohlo by se tak jednat o přečin křivého obvinění dle § 354 zákoníku, případně i čin přísněji trestný dle cit. ustanovení dle odst. 3 tr. zákoníku, pokud by bylo shledáno, že čin spáchal v úmyslu zakrýt nebo zlehčit svůj vlastní trestný čin.

Krajský soud doplňuje napadený rozsudek o výklad znaků skutkové podstaty přečinu pomluvy podle § 184/1 tr. zákoníku: Objektem trestného činu pomluvy podle § 184 tr.zákoníku je čest člověka. Podle čl. 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo,

aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno. Čest je etickou kategorií, pojmem morálního vědomí vyjadřujícím vztah jedince k sobě samému a vztah společnosti k jedinci. Čest je atributem osobnosti člověka, kterou postupně nabývá či ztrácí. Míra cti se u jednotlivců liší. Lze však říci, že neexistuje člověk zcela bezectný. Předmětem útoku přečinu pomluvy je pouze jednotlivec, nikoliv kolektivy, právnické osoby. Objektivní stránka spočívá v tom, že pachatel o jiném sdělí nepravdivý údaj, který je způsobilý značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, nebo poškodit jej v zaměstnání. Nepravdivým údajem je informace, která je v rozporu se skutečností a která se týká pomlouvané osoby. Aby mohl být údaj označen ve smyslu ustanovení § 184 tr.zákoníku za nepravdivý, musí jít o údaj ověřitelný. Sdělení postačí učinit i vůči jedné osobě, odlišné od pomlouvaného. Způsob sdělení je nerozhodný. Způsoblost ohrozit značnou měrou vážnost u spoluobčanů nebo poškodit jej v zaměstnání je třeba hodnotit s ohledem na konkrétní případ, zejména na obsah pomluvy, způsob a okolnosti sdělení, adresáty sdělení, postavení dotčené osoby. Není nutné, aby k ohrožení vážnosti skutečně došlo. Není přitom nezbytné, aby nepravdivý údaj zveřejnil – ať už prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků nebo jinak – ani aby jej někomu sdělil na veřejně přístupném místě. Plně postačí, když jej sdělí jediné osobě. Takovou osobou nepochybně může být i zaměstnavatel. Zákon totiž výslovně počítá jako s jednou z možných forem vážné újmy způsobené pomluvou s poškozením pomluveného v zaměstnání (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 23.6.2004, sp.zn. 11Tdo 665/2004).

Na správný výrok o vině navazuje rozhodování o druhu a výměře příslušného trestu. Přezkumem tohoto výroku bylo zjištěno, že okresní soud postupoval při hodnocení zákonných hledisek pro ukládání trestu, jak jsou zakotvena v ust. § 38 a § 39 tr. zákoníku. Okresní soud zhodnotil společenskou škodlivost trestného jednání se závěrem, že nepostačuje v konkrétním případě uplatnění odpovědnosti dle jiného právního předpisu. S tím se krajský soud plně ztotožňuje a dodává, že obžalovaný svým trestným jednáním významně porušil zájem společnosti na ochraně cti jiného občana, konkrétně pak u policistů proti němu oprávněně zakročujících nejen ohrozil, ale způsobil konkrétní znevážení jejich cti u nadřízených a kolegů i spoluobčanů.

S ohledem na dosavadní zchovalost obžalovaného dospěl k závěru, že lze k nápravě užít trestu výchovného ve formě přiměřeného trestu peněžitého. Uložil tak trest ve výměře 300 denních sazeb po 200 Kč, tj. v celkové výši 60.000 Kč. Pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, určil náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Takto uložený trest odpovídá povaze i závažnosti činu, osobním majetkovým a jiným poměrům obžalovaného a jeho dosavadního způsobu života. Nelze odvolání přisvědčit, že pro toto rozhodnutí neměl okresní soud dostatečné podklady. Obžalovaný k osobním poměrům sdělil podstatné skutečnosti, ze kterých mohl soud vycházet. Působí jako osoba samostatně výdělečně činná v pohostinství, s čistým výdělkem 20.000 Kč, je svobodný, bez vyživovací povinnosti. Krajský soud peněžitý trest uložený soudem 1. stupně tak považuje za zcela odpovídající všem zákonným hlediskům. Nelze ho ani považovat za trest nepřiměřeně přísný, a proto neshledal důvody ho jakkoliv měnit.

Odvolání obžalovaného dožadující se zproštění bylo proto z výše uvedených důvodů jako nedůvodné zamítnuto podle § 256 tr.ř.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný .

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm.a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Hradci Králové dne 25.5.2017

JUDr. Jana Chládková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

